

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

18. července 2013*

„Článek 56 SFEU — Volný pohyb služeb — Směrnice 2005/29/ES — Nekalé obchodní praktiky — Ochrana spotřebitele — Vázané nabídky, jejichž alespoň jednou částí je finanční služba — Zákaz — Výjimky“

Ve věci C-265/12,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím hof van beroep te Brussel (Belgie) ze dne 22. května 2012, došlým Soudnímu dvoru dne 29. května 2012, v řízení

Citroën Belux NV

proti

Federatie voor Verzekerings- en Financiële Tussenpersonen (FvF),

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení A. Tizzano, předseda senátu, M. Berger, A. Borg Barthet (zpravodaj), E. Levits a J.-J. Kasel, soudci,

generální advokát: Y. Bot,

vedoucí soudní kanceláře: M. Ferreira, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 24. dubna 2013,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Citroën Belux NV S. Willemartem, C. Smits, T. Balthazarem, D. De Keyzerem a A. Destrycker, advocation,
- za Federatie voor Verzekerings- en Financiële Tussenpersonen (FvF) D. Dhaenensem, a R. Vermeulenem, advocation,
- za belgickou vládu T. Maternem a J.-C. Halleuxem, jako zmocněnci,
- za Evropskou komisi M. van Beekem, jako zmocněncem,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

* Jednací jazyk: nizozemština.

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 3 odst. 9 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES ze dne 11. května 2005 o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu a o změně směrnice Rady 84/450/EHS, směrnic Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 („směrnice o nekalých obchodních praktikách“) (Úř. věst. L 149, s. 22) a článku 56 SFEU.
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi Citroën Belux NV (dále jen „Citroën“) a Federatie voor Verzekerings- en Financiële Tussenpersonen (FvF) (sdružení pojišťovacích a finančních zprostředkovatelů) ohledně obchodní praxe společnosti Citroën spočívající v nabídce bezplatného pojištění Omnium na dobu šesti měsíců při koupi vozidla Citroën, kterou FvF považuje za nekalou praxi.

Právní rámec

Unijní právní úprava

- 3 Bod 9 odůvodnění směrnice 2005/29 zní:

„[...] Finanční služby a nemovitý majetek vyžadují pro svou složitost a vážná rizika plynoucí z jejich podstaty podrobné požadavky včetně stanovení pozitivních povinností obchodníků. Z tohoto důvodu není v oblasti finančních služeb a nemovitostí touto směrnicí dotčeno právo členských států překročit při ochraně ekonomických zájmů spotřebitelů její rámec. [...]“

- 4 Článek 3 směrnice 2005/29, nadepsaný „Oblast působnosti“, v odstavcích 1 a 9 stanoví:

„1. Tato směrnice se vztahuje na nekalé obchodní praktiky vůči spotřebitelům, jak je stanoveno v článku 5, před obchodní transakcí týkající se produktu, v jejím průběhu a po ní.

[...]

9. Ve vztahu k ‚finančním službám‘ vymezeným ve směrnici [Evropského parlamentu a Rady] 2002/65/ES [o uvádění finančních služeb pro spotřebitele na trh na dálku a o změně směrnice Rady 90/619/EHS a směrnic 97/7/ES a 98/27/ES (Úř. věst. L 271, s. 16)] a k nemovitostem mohou členské státy uložit požadavky, které obsahují více omezení nebo požadavků než tato směrnice v oblasti, kterou sblížuje.“

- 5 Ustanovení čl. 2 písm. b) směrnice 2002/65 uvádí, že „finanční službou“ se rozumí „jakákoli služba bankovní, úvěrové, pojistné, osobní důchodové, investiční nebo platební povahy“.

Belgická právní úprava

- 6 Článek 72 zákona ze dne 6. dubna 2010 o obchodních praktikách a ochraně spotřebitele (*Belgisch Staatsblad*, 12. dubna 2010, s. 20803, dále jen „zákon ze dne 6. dubna 2010“) zní:

„§1. Vázané nabídky spotřebiteli, jejichž alespoň jednou částí je finanční služba a které nabízí podnik nebo různé podniky, které sledují společný cíl, jsou zakázány.

§2. Odchylně od § 1 mohou být však vázaně nabízeny:

1° finanční služby tvořící celek;

Král může na návrh příslušných ministrů a ministra financí označit služby nabízené ve finančním odvětví, které tvoří jeden celek;

2° finanční služby a drobné zboží a služby obvyklé v obchodním styku;

3° finanční služby a poukázky opravňující k účasti na zákonem povolených loteriích;

4° finanční služby a předměty s nesmývatelnými a jasně viditelnými reklamními nápisy, které jsou jako takové neprodejné, pod podmínkou, že nákupní cena zaplacená podnikem činí nejvýše 10 eur bez DPH, nebo 5 % prodejní ceny hlavní finanční služby, s níž jsou distribuovány, bez DPH. Procentní výše 5 % se uplatní, pokud je částka odpovídající tomuto procentu vyšší než 10 eur;

5° finanční služby a barvotisky, nálepky a jiné obrázky nepatrné obchodní hodnoty;

6° finanční služby a poukázky ve formě dokumentů zakládajících po nabytí určitého počtu služeb právo na bezplatnou nabídku nebo nižší cenu při nabytí podobné služby, pokud je tato výhoda poskytována stejným prodejcem a nepřesahuje třetinu ceny služeb dříve nabytých.

Poukázky musí uvádět případné skončení doby platnosti, jakož i podmínky nabídky.

Pokud podnik ukončí svou nabídku, má spotřebitel právo na nabídnuté zvýhodnění v poměru k dříve provedeným nákupům.“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

7 Společnost Citroën je dovozcem vozidel značky Citroën do Belgie. Toto zboží prodává v síti autorizovaných smluvních prodejců.

8 Dne 10. prosince 2010 zahájila společnost Citroën reklamní kampaň s tématem „Chci všechno“. Tato kampaň probíhala minimálně do konce února 2011.

9 Reklamní nabídka zněla následovně:

„6 měsíců Omnium zdarma“ platí pro každé plně uzavřené pojištění Omnium v prvním roce. Platí pro všechny osobní i užitkové vozy, které jsou prodávány oficiálními smluvními prodejci Citroën, s výjimkou předváděcích vozidel a vozidel k pronájmu. Platí podmínky pro přijetí pojištění Citroën. Pojištění Citroën je produkt pojištění společnosti Servis-NV povolený pod č. 1396. Společnost PSA Finance Belux NV (CBFA č. 019.653A) vystupuje jako zprostředkovatel pojištění pro Servis-NV. Smluvní prodejci Citroën autorizovaní CBFA vystupují jako pověřeni zástupci pro PSA Finance Belux NV [...]. Tato nabídka pojištění není podmíněna nabytím jiných produktů a služeb než pojištěného vozidla.“

10 FvF mělo za to, že tato zvláštní nabídka „autosalon“ je ohledně nabídky šestiměsíčního bezplatného pojištění Omnium při koupi vozidla Citroën zakázanou vázanou nabídkou. Upozornilo na to Citroën v dopise ze dne 22. prosince 2010.

- 11 Dopisem ze dne 23. prosince 2010 odpověděla Citroën, že nabídka platí pro každé nové uzavření pojištění Omnium na dobu jednoho roku a nejen při koupi nového vozidla Citroën. Podle Citroën nabídka bezplatného šestiměsíčního pojištění Omnium a koupě nového vozidla této značky nebyly vázány.
- 12 Dne 18. ledna 2011 podalo FvF před rechtbank van koophandel te Brussel návrh na ukončení této obchodní praxe z důvodu, že je v rozporu s čl. 72 odst. 1 zákona ze dne 6. dubna 2010.
- 13 Rozsudkem ze dne 13. dubna 2011 dospěl rechtbank van koophandel te Brussel v prvním stupni k závěru, že sporná nabídka je vázanou nabídkou ve smyslu čl. 2 bodu 27 zákona ze dne 6. dubna 2010, která je zaměřena na potenciální kupující nových vozidel. Rozhodl, že tato nabídka je zakázanou vázanou nabídkou ve smyslu článku 72 § 1 tohoto zákona a že taková nabídka je v rozporu s poctivým tržním chováním, a tedy podle článku 95 téhož zákona zakázána.
- 14 Společnost Citroën podala proti tomuto rozsudku odvolání k hof van beroep te Brussel. Předkládající soud má za to, že sporná nabídka je vázanou nabídkou a získání bezplatného pojištění Omnium na dobu šesti měsíců je v očích průměrného spotřebitele skutečně podmíněno nákupem nového vozu Citroën.
- 15 Předkládající soud připomíná, že podle čl. 3 odst. 9 směrnice 2005/29 mohou členské státy ve vztahu k finančním službám a k nemovitostem uložit požadavky, které obsahují více omezení nebo požadavků než tato směrnice. Má za to, že je toto ustanovení možno vykládat trojím způsobem. Podle prvního výkladu je zákaz vázané nabídky zahrnující finanční službu v souladu se směrnicí 2005/29 bez ohledu na to, zda je finanční služba hlavním prvkem nabídky, či nikoliv. Podle druhého výkladu je zákaz takové nabídky v souladu s touto směrnicí jen tehdy, pokud je finanční služba určujícím prvkem vázané nabídky. Třetí výklad by vedl ke konstatování, že takový zákaz není v souladu s uvedenou směrnicí, protože čl. 3 odst. 9 této směrnice musí být jakožto výjimka z úplné harmonizace vykládán restriktivně. Závěrem se předkládající soud táže, zda je zákon ze dne 6. dubna 2010 slučitelný s článkem 56 SFEU.
- 16 Za těchto podmínek se hof van beroep te Brussel rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:
 - „1) Musí být čl. 3 odst. 9 směrnice 2005/29 vykládán v tom smyslu, že brání takovému ustanovení, jako je článek 72 zákona [...] ze dne 6. dubna 2010, které – s výhradou v zákoně taxativně vyjmenovaných případech – obecně zakazuje jakoukoli vázanou nabídku spotřebiteli, pokud alespoň jednou její částí je finanční služba?
 - 2) Musí být článek 56 SFEU o volném pohybu služeb vykládán v tom smyslu, že brání takovému ustanovení, jako je článek 72 zákona [...] ze dne 6. dubna 2010, které – s výhradou v zákoně taxativně vyjmenovaných případech – obecně zakazuje jakoukoliv vázanou nabídku spotřebiteli, pokud alespoň jednou její částí je finanční služba?“

K předběžným otázkám

K první otázce

- 17 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda musí být čl. 3 odst. 9 směrnice 2005/29 vykládán v tom smyslu, že brání takovému ustanovení členského státu, jako je ustanovení dotčené v původním řízení, které s výhradou případů taxativně vyjmenovaných ve vnitrostátní právní úpravě stanoví obecný zákaz vázaných nabídek spotřebiteli, jejichž alespoň jednou částí je finanční služba.

- 18 Jak vyplývá z bodu 50 rozsudku ze dne 23. dubna 2009, VTB-VAB a Galatea (C-261/07 a C-299/07, Sb. rozh. s. I-2949), Soudní dvůr rozhodl, že vázané nabídky jsou komerčním jednáním, které je jednoznačně součástí obchodní strategie obchodníka a přímo směřuje k propagaci nebo prodeji, a jsou tedy obchodními praktikami ve smyslu čl. 2 písm. d) směrnice 2005/29, a v důsledku toho spadají do působnosti této směrnice.
- 19 Z toho plyne, že vázané nabídky, jejichž alespoň jednou částí je finanční služba, které jsou předmětem zákazu dotčeného v původním řízení, jsou rovněž obchodními praktikami ve smyslu čl. 2 písm. d) směrnice 2005/29, a podléhají tedy požadavkům stanoveným touto směrnicí.
- 20 Dále je nutno připomenout, že směrnice 2005/29 v zásadě úplně harmonizuje pravidla týkající se nekalých obchodních praktik podniků vůči spotřebitelům na úrovni Společenství, takže členské státy nemohou, jak výslovně stanoví její článek 4, přijmout více omezující opatření, než jaká jsou stanovena v uvedené směrnici, a to ani s cílem dosáhnout vyšší úrovně ochrany spotřebitele (viz rozsudek ze dne 14. ledna 2010, Plus Warenhandelsgesellschaft, C-304/08, Sb. rozh. s. I-217, bod 41 a citovaná judikatura).
- 21 Článek 3 odst. 9 směrnice 2005/29, nadepsaný „Oblast působnosti“, však zavádí výjimku z cíle úplné harmonizace, pokud jde mimo jiné o finanční služby ve smyslu směrnice 2002/65.
- 22 Z bodu 9 odůvodnění směrnice 2005/29 přitom vyplývá, že finanční služby vyžadují pro svou složitost a vážná rizika plynoucí z jejich podstaty podrobné požadavky včetně stanovení pozitivních povinností obchodníků. Rovněž se v něm uvádí, že v oblasti těchto služeb není touto směrnicí dotčeno právo členských států překročit při ochraně ekonomických zájmů spotřebitelů její rámec.
- 23 „Finanční službou“ ve smyslu směrnice 2002/65 je třeba rozumět „jak[oukoliv] služb[u] bankovní, úvěrové, pojistné, osobní důchodové, investiční nebo platební povahy“. Zákon ze dne 6. dubna 2010 přejímá tutéž definici pro vymezení finančních služeb v čl. 2 bodu 24. Z toho plyne, že takové vázané nabídky, jejichž alespoň jednou částí je finanční služba, jak je tomu v případě nabídky, která je předmětem zákazu v původním řízení, spadají do působnosti čl. 3 odst. 9 směrnice 2005/29.
- 24 V souladu s tímto ustanovením tak mohou členské státy ve vztahu k finančním službám uložit požadavky, které obsahují více omezení nebo požadavků než uvedená směrnice.
- 25 Dále je nutno uvést, že znění čl. 3 odst. 9 směrnice 2005/29 se omezuje na to, že členským státům umožňuje přijmout přísnější vnitrostátní pravidla ohledně finančních služeb, bez dalšího upřesnění. Nestanoví tak žádnou hranici, pokud jde o přísnost vnitrostátních pravidel, a nestanoví kritéria týkající se stupně složitosti nebo rizik, která musí uvedené služby vykazovat, aby se na ně přísnější pravidla vztahovala. Ze znění tohoto ustanovení ani nevyplývá, že se přísnější vnitrostátní pravidla mohou týkat pouze vázaných nabídek tvořených několika finančními službami nebo vázaných nabídek, u nichž je finanční služba hlavní částí.
- 26 Na rozdíl do toho, co tvrdí Citroën, tedy nelze omezovat použití čl. 3 odst. 9 směrnice 2005/29 na vázané nabídky složené z několika finančních služeb nebo na vázané nabídky, které zahrnují složitou finanční službu.
- 27 Takový výklad je v souladu s cílem sledovaným uvedeným ustanovením. Bod 9 odůvodnění směrnice 2005/29 dává totiž výslovně členským státům možnost přijmout ohledně finančních služeb přísnější opatření, aby zajistily vysokou úroveň ochrany spotřebitele. Záměrem unijního zákonodárce je tedy členským státům umožnit, aby mohly samy posoudit přísnost, kterou si těmito opatřeními přejí dát, a ponechat jim v tomto ohledu rozhodovací prostor, který může vést až k vydání zákazu.

28 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba na první otázku odpovědět, že čl. 3 odst. 9 směrnice 2005/29 musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání takovému ustanovení členského státu, jako je ustanovení dotčené v původním řízení, které s výhradou případů taxativně vyjmenovaných ve vnitrostátní právní úpravě stanoví obecný zákaz vázaných nabídek spotřebiteli, jejichž alespoň jednou částí je finanční služba.

Ke druhé otázce

29 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu je, zda musí být článek 56 SFEU vykládán v tom smyslu, že brání takovému ustanovení členského státu, jako je ustanovení dotčené v původním řízení, které s výhradou případů taxativně vyjmenovaných ve vnitrostátní právní úpravě stanoví obecný zákaz vázaných nabídek spotřebiteli, jejichž alespoň jednou částí je finanční služba.

30 Co se týče přípustnosti druhé otázky, FvF ji považuje za nepřípustnou, jelikož pokud byla určitá oblast harmonizována na úrovni Evropské unie, musí být vnitrostátní opatření v této oblasti posuzována nikoliv s ohledem na ustanovení Smlouvy o FEU, ale na ustanovení tohoto harmonizačního opatření.

31 K tomu je třeba připomenout, že každé vnitrostátní opatření přijaté v oblasti, která byla na úrovni Unie vyčerpávajícím způsobem harmonizována, musí být posuzováno ve vztahu nikoli k primárnímu právu, ale k ustanovením tohoto harmonizačního opatření (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. prosince 2003, *Deutscher Apothekerverband*, C-322/01, Recueil, s. I-14887, bod 64 a citovaná judikatura). Jak však vyplývá z bodu 9 odůvodnění a čl. 3 odst. 9 směrnice 2005/29, posledně uvedené ustanovení právě uvádí, že ohledně finančních služeb směrnice neprovádí vyčerpávající harmonizaci a ponechává členským státům rozhodovací prostor, při jehož využití je nutno dodržovat Smlouvu.

32 Taková vnitrostátní právní úprava, jako je úprava dotčená v původním řízení, která se podle svého znění vztahuje bez rozdílu na belgické hospodářské subjekty a na hospodářské subjekty jiných členských států, může vskutku spadat pod ustanovení o základních svobodách zaručených Smlouvou zpravidla pouze v rozsahu, v němž se vztahuje na situace mající souvislost s obchodem mezi členskými státy (viz rozsudky ze dne 1. května 2010, *Blanco Pérez a Chao Gómez*, C-570/07 a C-571/07, Sb. rozh. s. I-4629, bod 40, jakož i ze dne 10. května 2012, *Duomo Gpa a další*, C-357/10 až C-359/10, bod 26 a citovaná judikatura).

33 V projednávané věci však nelze vyloučit, že podniky se sídlem v jiných členských státech než v Belgickém království mají zájem předkládat v tomto členském státě takové vázané nabídky, jako je nabídka dotčená v původním řízení, jejichž alespoň jednou částí je finanční služba.

34 Je tedy nezbytné přezkoumat, zda obecný zákaz vázaných nabídek, jejichž alespoň jednou částí je finanční služba, je v souladu s článkem 56 SFEU.

35 Ohledně věci samé z ustálené judikatury vyplývá, že volný pohyb služeb stanovený v článku 56 SFEU vyžaduje nejen odstranění jakékoli diskriminace poskytovatele služeb usazeného v jiném členském státě z důvodu jeho státní příslušnosti, ale rovněž odstranění jakéhokoli omezení, byť uplatňovaného bez rozdílu jak na tuzemské poskytovatele, tak na poskytovatele z jiných členských států, je-li takové povahy, že může zakazovat činnosti poskytovatele usazeného v jiném členském státě, kde legálně poskytuje obdobné služby, být na překážku těmto činnostem nebo je činit méně atraktivními (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 20. února 2001, *Analir a další*, C-205/99, Recueil, s. I-1271, bod 21, jakož i ze dne 15. ledna 2002, *Komise v. Itálie*, C-439/99, Recueil, s. I-305, bod 22).

36 Takový zákaz, jako je zákaz dotčený ve věci v původním řízení a stanovený v čl. 72 odst. 1 zákona ze dne 6. dubna 2010, přitom může pro podniky usazené v jiných členských státech, které si přejí předkládat vázané nabídky, jejichž alespoň jednou částí je finanční služba, činit poskytování finančních

služeb na belgickém území méně atraktivním. Tyto podniky by totiž nemohly předkládat nabídky na belgickém trhu a byly by rovněž nuceny ověřovat, zda jsou tyto nabídky v souladu s belgickým právem, zatímco v jiných členských státech by takový postup nebyl nezbytný.

- 37 Podle ustálené judikatury může být omezení volného pohybu služeb připuštěno pouze tehdy, jestliže sleduje legitimní cíl slučitelný se Smlouvou a je odůvodněno naléhavými důvody obecného zájmu a pokud je v takovém případě způsobilé zaručit uskutečnění sledovaného cíle a nepřekračuje meze toho, co je pro dosažení tohoto cíle nezbytné (viz zejména rozsudek ze dne 18. prosince 2007, *Laval un Partneri*, C-341/05, Sb. rozh. s. I-11767, bod 101 a citovaná judikatura).
- 38 V projednávané věci je cílem sledovaným článkem 72 zákona ze dne 6. dubna 2010 ochrana zájmů spotřebitele, jak ostatně vyplývá z názvu zákona. Ochrana spotřebitele je v judikatuře uznána za naléhavý důvod obecného zájmu, který může odůvodnit omezení volného pohybu služeb (viz rozsudky ze dne 15. prosince 1982, *Oosthoek's Uitgeversmaatschappij*, 286/81, Recueil, s. 4575, bod 16, jakož i ze dne 4. prosince 1986, *Komise v. Francie*, 220/83, Recueil, s. 3663, bod 20).
- 39 Pokud jde o vhodnost článku 72 zákona ze dne 6. dubna 2010, je třeba konstatovat, že finanční služby jsou ze své povahy složité a plynou z nich zvláštní rizika, o kterých spotřebitel není vždy dostatečně informován. Vázaná nabídka má kromě toho sama o sobě schopnost vyvolat u spotřebitele představu cenové výhody. Z toho plyne, že vázaná nabídka, jejíž jednou částí je finanční služba, představuje zvýšené riziko, že nebude transparentní, pokud jde o podmínky, cenu a přesný obsah uvedené služby. Taková nabídka může vést ke klamání spotřebitele o skutečném obsahu a skutečných vlastnostech nabízené kombinace zboží a zároveň jej připravit o možnost provést srovnání cen a kvality této nabídky s jinými odpovídajícími plněními jiných hospodářských subjektů.
- 40 Za těchto podmínek může právní úprava, která zakazuje vázané nabídky, jejichž alespoň jednou částí je finanční služba, přispívat k ochraně spotřebitele.
- 41 Pokud jde o přiměřenost omezení, je třeba uvést, že čl. 72 odst. 2 zákona ze dne 6. dubna 2010 připouští výjimky z obecného zákazu vázané nabídky, jejíž alespoň jednou částí je finanční služba. Existence výjimek ukazuje, že belgický zákonodárce měl za to, že v určitých případech není nezbytné spotřebitele ve zvýšené míře chránit.
- 42 Z toho plyne, že takový obecný zákaz vázaných nabídek, jejichž alespoň jednou částí je finanční služba, jaký stanoví článek 72 zákona ze dne 6. dubna 2010, nepřekračuje meze toho, co je nezbytné pro dosažení vysoké ochrany spotřebitele, která je cílem směrnice 2005/29, a konkrétně pro ochranu hospodářských zájmů spotřebitele v odvětví finančních služeb.
- 43 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba na druhou otázku odpovědět, že článek 56 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání takovému ustanovení členského státu, jako je ustanovení dotčené v původním řízení, které s výhradou případů taxativně vyjmenovaných ve vnitrostátní právní úpravě stanoví obecný zákaz vázaných nabídek spotřebiteli, jejichž alespoň jednou částí je finanční služba.

K nákladům řízení

- 44 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení vzhledem ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

Článek 3 odst. 9 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES ze dne 11. května 2005 o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu a o změně směrnice Rady 84/450/EHS, směrnic Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 („směrnice o nekalých obchodních praktikách“), jakož i článek 56 SFEU musí být vykládány v tom smyslu, že nebrání takovému ustanovení členského státu, jako je ustanovení dotčené v původním řízení, které s výhradou případů taxativně vyjmenovaných ve vnitrostátní právní úpravě stanoví obecný zákaz vázaných nabídek spotřebiteli, jejichž alespoň jednou částí je finanční služba.

Podpisy.